

VETERINAIR BEROEPSCOLLEGE

Beslissing in de zaak onder nummer van: VB 1996-02

VETERINAIR BEROEPSCOLLEGE

Dossiernummer. VB 96/02

Uitspraak
in de zaak van

X

wonende te A,
appellant van een uitspraak van 12 december 1995
van het Veterinair Tuchtcollege (95/0076)

Het verloop van de procedure

Het Veterinair Tuchtcollege heeft bij uitspraak van 12 december 1995, aan partijen verzonden op 27 februari 1996, de klacht van appellant, betreffende de weigering van Y, dierenarts te A (hierna te noemen: beklagde) om zijn hond te behandelen, ongegrond verklaard.

Appellant heeft bij een op 17 april 1996 bij het Beroepscollege ingekomen beroepschrift beroep ingesteld tegen voormelde beslissing.

Beklaagde heeft bij een op 3 juni 1996 bij het Beroepscollege ingekomen brief op genoemd beroepschrift gereageerd.

De behandeling ter zitting van het Beroepscollege heeft plaatsgevonden op 4 juli 1996, zulks in aanwezigheid van beklagde. Appellant heeft laten weten op de zitting niet aanwezig te kunnen zijn.

De vaststaande feiten

Op 9 juni 1995 om ongeveer 01.10 uur werd beklagde door klager telefonisch benaderd, daar de hond van klager onwel was geworden.

De aan beklagde medegedeelde symptomen gaven beklagde in aan klager mede te delen, dat de hond inderdaad onderzocht diende te worden. Beklaagde heeft aan klager verzocht de naam van diens eigen dierenarts te noemen, waarop klager de naam noemde

van een dierenarts. Beklaagde heeft aan klager medegedeeld dat klager deze dierenarts, werkzaam in een naburig dorp, diende te benaderen. Klager heeft dit advies niet opgevolgd,

doch een andere dierenarts gebeld die de katten van klager placht te behandelen.

Deze

dierenarts adviseerde na het vernemen van de symptomen beklagde opnieuw te benaderen en hem mee te delen dat er waarschijnlijk een maagtorsie had plaats gevonden.

Klager heeft daarop beklagde opnieuw telefonisch benaderd.

Beklaagde heeft wederom aangegeven dat klager zich diende te wenden tot de eigen dierenarts.

Klager heeft de hond aangeboden aan de eerder geraadpleegde dierenarts, welke werkzaam is in een stad op ongeveer 18 kilometer van de woonplaats van beklagde en

klager De hond is tijdens de behandeling overleden.

De uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege

Het Veterinair Tuchtcollege heeft van zijn bestreden beslissing de volgende overwegingen ten grondslag gelegd:

“5. In geding is of beklagde tekort is geschoten in de zorg voor de hond van klager die aan een maagtorsie lijdende was, door aan klager tot twee maal toe mede te delen dat deze zich diende te wenden tot de dierenarts die klager als de eigen dierenarts aanmerkte.

“6. Naar het oordeel van het College dient een dierenarts welke geconfronteerd wordt met een maagtorsie bij een hond ervoor zorg te dragen dat de hond op korte termijn de veterinaire bijstand krijgt die deze aandoening vergt. De dierenarts dient deze zorg danwel zelf te bieden danwel te garanderen dat deze zorg tijdig elders wordt geboden.

7. In casu heeft beklagde volstaan door aanvankelijk zonder anamnese te verwijzen naar de eigen dierenarts van klager. In tweede instantie, toen beklagde vernam dat er mogelijk een maagtorsie was opgetreden heeft beklagde een gelijkkluidend advies gegeven.

8. Gesteld voor de vraag of deze handelwijze van beklagde tuchtrechtelijk aanvaardbaar kan worden geacht overweegt het College het volgende. Gebleken is dat hulp door de door klager als zodanig genoemde eigen dierenarts op niet te grote afstand en dus binnen aanvaardbare tijd door klager kon worden gezocht.

9. Naar het oordeel van het College heeft beklaagde derhalve in dat opzicht geen dwingende reden behoeven aan te nemen om niet naar deze dierenarts door te verwijzen, doch zelf de hulp te bieden.

Dat later door klager is gesteld dat de relatie met de eigen dierenarts verstoord was, heeft naar het oordeel van het College geen doorslaggevend belang, daar daarvan in beide telefoongesprekken niet aan beklaagde is gebleken.

10. Evenmin heeft beklaagde naar het oordeel van het College redenen gehad om aan te nemen dat de door klager gezochte hulp niet geboden zou worden, of kunnen worden door de door klager genoemde eigen dierenarts, dan wel diens waarnemer.

11. Het College constateert evenwel dat beklaagde er niet in geslaagd is zijn bereidheid om hulp te bieden - indien om welke reden dan ook de eigen dierenarts of diens waarnemer niet in staat zou zijn de gevraagde hulp tijdig te bieden - duidelijk aan klager te doen blijken.

12. Gesteld voor de vraag of het beklaagde dient te worden verweten dat hij niet duidelijk heeft aangegeven onder welke omstandigheden door hem de gevraagde hulp zou worden geboden overweegt het College het volgende.

13. Uit hetgeen klager en beklaagde daarover te berde brengen blijkt dat de telefonisch gevoerde gesprekken van meet af aan wederzijds als bijzonder onplezierig werden ervaren. Tevens is aan beklaagde - achteraf gezien abusievelijk - voorgehouden dat klager een eigen dierenarts had. Opgave van redenen om het door beklaagde gegeven advies niet te volgen heeft niet plaatsgevonden.

14. Gelet op deze omstandigheden acht het College het feit dat beklaagde niet toereikend sturing aan de gesprekken heeft kunnen geven en onvoldoende duidelijk heeft kunnen maken dat zijn weigering om klager met zijn hond te ontvangen een voorlopig en voorwaardelijk karakter had - hoewel in beginsel van beklaagde deze sturing en duidelijkheid wel wordt verwacht - in casu niet zodanig verwijtbaar dat een tuchtmaatregel opgelegd dient te worden. Gelet op de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990 dient derhalve de klacht ongegrond verklaard te worden."

De grieven

Appellant heeft -samengevat- de volgende grieven tegen de bestreden beslissing aangevoerd.

Appellant is van mening dat het eerste gesprek met beklaagde veel korter is geweest dan 10 minuten, zoals in de uitspraak van het Tuchtcollege wordt gesteld.

Het Veterinair Tuchtcollege overweegt onder punt 6 dat een dierenarts, die geconfronteerd

wordt met een maagtorsie bij een hond, er voor heeft zorg te dragen, dat de hond op korte termijn die veterinaire bijstand verkrijgt, die deze aandoening vergt. De beklaagde heeft die bijstand niet zelf verleend en heeft ook geen zekerheid gegeven dat de hulp zou kunnen worden verleend door Z in B, de dierenarts, naar wie hij verwees. De afstand tussen het huis van appellandant en de praktijk van Z was groter dan die naar de praktijk van beklaagde. Bij eventuele waarneming, als Z geen dienst zou hebben, zou de afstand nog veel groter kunnen zijn. Appellandant is van mening dat het Tuchtcollege de klacht ten onrechte ongegrond heeft verklaard.

Het verweer

Beklaagde heeft -samengevat- het volgende verweer gevoerd.

Het bedoelde telefoongesprek in de nacht van 9 juni 1995 omstreeks 01.10 uur heeft inderdaad eerder twee dan tien minuten geduurd.

Beklaagde is van mening, dat in de loop van het eerste telefoongesprek niet duidelijk is geworden, dat het een maagtorsie betrof. Bovendien is geen hulp gevraagd, maar slechts een mening over de geschetste problematiek. De verwijzing naar de vaste dierenarts van de hond is vast gebruik. Appellandant heeft ondanks uitdrukkelijk aansporing de vaste dierenarts niet geraadpleegd en daar ook geen pogingen toe gedaan. Bovendien heeft appellandant niet aangegeven, dat hij geen poging zou doen de vaste dierenarts te raadplegen. Als hij enige redengeving had verstrekt, dan zou beklaagde de hond zeker hebben geholpen. Voor appellandant is het verschil in afstand tussen zijn praktijk en dat van de vaste dierenarts in B niet meer dan vijf minuten met de auto.

De overwegingen van het Beroepscollege

1. Bij de beoordeling van de vraag of beklaagde te kort is geschoten in de zorg, die beklaagde had dienen te bieden aan de hond van appellandant, overweegt het Beroepscollege, dat een dierenarts een verzoek om hulp voor gegrond dient te houden, totdat het tegendeel blijkt op grond van adequate veterinaire argumenten. Deze norm houdt naar het oordeel van het College niet in dat een dierenarts die met een hulpvraag wordt geconfronteerd dientengevolge onder alle omstandigheden gehouden is tot behandeling van het aangeboden dier over te gaan.
2. Ten algemene staat naast de vrijheid van de houders om een dierenarts naar keuze te benaderen de vrijheid van de dierenarts om al dan niet zijn diensten als zodanig aan houders van dieren aan te bieden. Dit beginsel lijdt uitzondering ter zake van dieren in een situatie die een dierenarts als noodsituatie dient aan te merken. In laatstgenoemde omstandigheden dient een dierenarts ofwel direkt op te treden ofwel

anderszins te voorzien in de zorg voor het dier in nood.

3. Derhalve dient het Beroepscollege allereerst vast te stellen of beklagde de situatie als

een noodsituatie had dienen aan te merken. Het Beroepscollege overweegt daaromtrent dat in het eerste telefoongesprek, dat klager in de nacht van 9 juni 1995 omstreeks 01 .10 uur met beklagde, -anders dan het Veterinair Tuchtcollege in de overwegingen onder punt 5 aanneemt- de waarschijnlijkheidsdiagnose maagtorsie door klager niet is genoemd. Wel is beklagde van mening geweest, dat de hond onderzocht diende te worden. Derhalve werd door hem verwezen naar de eigen dierenarts.

Ook in tweede instantie, toen beklagde vernam, dat er mogelijk een maagtorsie was opgetreden heeft beklagde een gelijkkluidend advies gegeven.

4. Het Beroepscollege is van oordeel dat de mogelijkheid dat sprake is van een maagtorsie een zodanige ernstige indicatie is, dat direct hulp geboden moet worden. De situatie kan echter niet beschouwd worden als een noodsituatie, als hiervoor omschreven. Beklagde mocht mitsdien in het eerste gesprek verwijzen naar de vaste dierenarts.

5. Het Beroepscollege staat vervolgens voor de vraag of in de gegeven omstandigheden, ook na het tweede telefoongesprek, toen duidelijk was dat er sprake kon zijn van een maagtorsie, beklagde nog kon verwijzen naar de vaste dierenarts.

Vaststaat, dat appellant of zijn echtgenote in de telefoongesprekken geen redenen hebben genoemd, waarom zij niet naar de vaste dierenarts zouden willen of kunnen gaan.

6. Gelet op de algemene plicht voor dierenartsen om beschikbaar te zijn voor cliënten, danwel zorg te dragen voor adequate vervanging, mag een collega-dierenarts er in beginsel zonder nader onderzoek van uitgaan, dat de eigen dierenarts, danwel diens vervanger, beschikbaar is voor het dier tenzij aan de dierenarts het tegendeel bekend is of hem bijzondere omstandigheden bekend zijn, die ertoe nopen nader onderzoek dienaangaande te verrichten.

7. Het Beroepscollege is van mening, dat in de omstandigheden van dit geval beklagde zorgvuldiger en gericht had kunnen navragen of zijn advies de eigen dierenarts te raadplegen ook daadwerkelijk zou worden gevolgd, zulks met name in het tweede telefoongesprek, en -bij ontkennend antwoord- daaraan consequenties had moeten verbinden in het belang van het dier. Een en ander kan evenwel niet los worden gezien van de houding van appellant en zijn echtgenote, die hebben nagelaten terzake adequate informatie te verschaffen naar de beweegredenen, waarom appellant niet naar de vaste dierenarts wilde gaan. Het verschil in afstand tussen beide praktijkadressen is in casu niet zodanig, dat dat van doorslaggevende betekenis mag zijn.

8. Onder die omstandigheden is het Beroepscollege met het Tuchtcollege van oordeel dat

de feiten welke in deze aangelegenheid werden vastgesteld niet het oordeel kunnen dragen, dat beklagde ten onrechte appellant heeft verwezen naar diens eigen

dierenarts.

Slotsom

Gelet op de desbetreffende artikelen van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde

1990, komt het Beroepscollege tot de slotsom dat de in beroep bestreden beslissing in stand dient te blijven.

Beslissing in hoger beroep

Het Veterinair Beroepscollege:

Verwerpt het beroep.

Aldus gewezen door de voorzitter prof. mr B.H. ter Kuile en de leden mr C.M. Wolters, dr

C.P C.M. Oomen, drs P.J. Goedhart (dierenarts) en drs G.H. van der Wal (dierenarts), in

tegenwoordigheid van mr Q.J.M. Kramer , secretaris en uitgesproken in het openbaar te 's-

Gravenhage op 5 september 1996 door de voorzitter voornoemd.

Secretaris

Voorzitter